

LAGUTSKOTTETS BETÄNKANDE 1/2004 rd

Regeringens proposition med förslag till lag om ändring av skadeståndslagen och vissa lagar som har samband med den

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 5 februari 2004 en proposition med förslag till lag om ändring av skadeståndslagen och vissa lagar som har samband med den (RP 167/2003 rd) till lagutskottet för beredning.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Antti Leinonen, justitieministeriet
- regeringssekreterare Pia Jokinen, social- och hälsovårdsministeriet
- justitieråd Kari Kitunen, högsta domstolen
- hovrättslagman Heikki Impivaara, Åbo hovrätt
- tf. lagman Markku Rätty, Vanda tingsrätt
- branschdirektör Timo Laitinen och linjeför Mailis Lappikoski, Statskontoret
- ordförande Kyösti Vihermaa, trafikskadenämnden
- ordförande Juhani Kaivola, patientskadenämnden

- jurist Hannu Ijäs, Finska Försäkringsbolagens Centralförbund r.f.
- enhetsdirektör Asko Nio, Trafikförsäkringscentralen och Patientförsäkringscentralen
- juridisk chef Kirsi-Marja Okkonen, Rundradion Ab
- chef för juridiska ärenden Juha Vilanka, MTV Ab
- handikappombudsman, jurist Elina Akaan-Penttilä, Invalidförbundet rf
- advokat Jukka Suvanto, Finlands Advokatförbund
- ombudsman Lauri Kerosuo, Finlands Journalistförbund
- direktör Valtteri Niiranen, Mediernas Centralförbund
- vicehäradshövding Riitta Silver, Våldtäktskriscentralen Tukinainen
- juris doktor Pauli Ståhlberg
- forskare Päivi Tiilikka.

Utskottet har dessutom fått ett skriftligt utlåtande från Brottsofferjouren.

PROPOSITIONEN

I propositionen föreslås en reform av bestämmelserna om personskada, förlust av underhåll och lidande i skadeståndslagens 5 kap.

Bland de immateriella skadorna skiljer man klarare än förut mellan å ena sidan ersättande av immateriella skador som orsakats av en person-

skada, å andra sidan ersättande av lidande som orsakats av en kränkning av person. Skadeståndsposterna för de ersättningar som betalas till följd av personskador definieras dessutom på ett konsekventare sätt än tidigare. Ersättningen fastställs separat för sveda och värk och andra

tillfälliga men å ena sidan och för bestående men å andra sidan.

I lagen tas in exaktare bestämmelser än de nuvarande om grunderna för bestämmande av ersättning. Dessutom inrättas en delegation för personskadeärenden vars uppgift enligt förslaget är att ge allmänna rekommendationer om beloppen av de ersättningar som betalas för immateriella skador.

I propositionen föreslås ett klarare och bättre ersättningsskydd för närstående till den som tillfogats en personskada. Personer som står särskilt nära den som tillfogats en personskada ska enligt förslaget på i lagen angivna villkor ha rätt att få ersättning av den som ansvarar för personskadan för utgifter och inkomstförlust som orsakats dem vid vård av den som tillfogats en personskada och för andra åtgärder som skadan ger anledning till.

I propositionen föreslås att rätten till ersättning för förlust av underhåll utvidgas. En sådan rätt till ersättning ska, till skillnad från vad som är fallet i dag, alla de personer ha som de facto varit beroende av den omkomne för sin försörjning. Dessutom regleras i förslaget grunderna för bestämmande av ersättning för förlust av underhåll på ett exaktare sätt än tidigare.

Enligt förslaget får närstående till den som omkommit ett utvidgat ersättningsskydd. Om ett dödsfall har vållats genom uppsåt eller av grov oaktsamhet, ska en person som stått den omkomne särskilt nära ha rätt till ersättning för sjukvårdskostnader och andra utgifter samt för inkomstförlust till följd av en personskada som orsakats av dödsfallet.

Rätten till ersättning för lidande till följd av en kränkning av person föreslås bli utvidgad. Grunderna för bestämmande av ersättning för lidande anges i den föreslagna lagen.

I lagen tas enligt propositionen in bestämmelser om hur ersättningen för personskada, förlust av underhåll och lidande ska betalas samt om ändring av ersättningen för personskada och förlust av underhåll till följd av väsentliga förändringar i omständigheterna.

I propositionen ingår, förutom förslaget till lag om ändring av skadeståndslagen och förslaget till lag om delegationen för personskadeärenden, ändringar i trafikförsäkringslagen, patientskadelagen och lagen om ansvar i spårtrafik.

Lagarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2006.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Skadeståndslagen från 1974 är till sin typ en allmän lag som tillämpas på ersättning för utomobligatorisk skada, om inte något annat föreskrivs någon annanstans i lag. I lagens 5 kap. föreskrivs om ersättning som ska betalas för skada som tillfogats en person. Detta kapitel har inte ändrats sedan lagen stiftades, fränsett att den 1999 kompletterades med en 4 a § om rätt för närstående till den som omkommit att få ersättning för det lidande som dödsfallet orsakar.

De nuvarande bestämmelserna i 5 kap. i skadeståndslagen är rätt schematiska. Detta är ett problem därför att inte ens tillnärmelsevis alla de faktorer som i praktiken ligger till grund för en ersättning framgår av lagen. Den mycket

knapphända regleringen går inte heller särskilt väl ihop med kravet i grundlagens 80 § 1 mom. att bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter ska utfärdas genom lag. I ett sådant läge får bestämmelserna i betydande grad sitt materiella innehåll genom rättspraxis. Det faktum att bestämmelserna i lagen är så pass generella innebär samtidigt en risk för att rättspraxis åtminstone i underrätterna kan bli oenhetlig. Detta måste ses som ett stort missförhållande, i synnerhet med hänsyn till att skadeståndslagen är en kontinuerligt tillämplig civilrättslig primärlagstiftning som tangerar gemene mans liv. Det som gör den föreslagna reformen desto nödvändigare är att det sedan skadeståndslagen trädde i kraft har införts särskilda

ersättningssystem som delvis kompletterar, delvis åsidosätter skadeståndslagen.

Lagutskottet har den uppfattningen att de föreslagna ändringarna i skadeståndslagen i betydande grad preciserar gällande bestämmelser och bidrar till en enhetlig rättspraxis. Den vägen bidrar de också till likabehandling av de skadelidande och skadevållarna. De föreslagna bestämmelserna lyckas å andra sidan bibehålla sådana formuleringar som ger tillämparen en viss prövningsrätt och som är absolut nödvändiga med tanke på hur varierande de situationer som leder till ersättning av personskador är. Den detaljerade och omsorgsfullt upplagda motiveringen i propositionen är till stöd för tolkningen av bestämmelserna.

Med hänvisning till propositionens motivering och annan utredning finner utskottet propositionen behövlig och angelägen. Det tillstyrker lagförslaget, men med följande anmärkningar och ändringsförslag.

Detaljmotivering

1. Lag om ändring av skadeståndslagen

5 kap. Skada som skall ersättas

2 c §. I paragrafen föreskrivs hur ersättningen för bestående men bestäms.

Enligt 1 mom. bestäms ersättning för sveda och värk och andra tillfälliga men med beaktande av personskadans art och svårighetsgrad, den behandling skadan kräver och behandlingstiden samt menets varaktighet. Enligt motiveringen (s. 39/II) anges i paragrafen de centrala och huvudsakliga grunder som ska beaktas när ersättningen bestäms. Av motiveringen framgår att ersättningen i enskilda fall kan bestämmas också med hänsyn till andra faktorer än de som räknas upp i paragrafen, om personskadan till exempel inte är typisk. Men av själva bestämmelsen framgår inte att förteckningen i 1 mom. inte är uttömmande. För att detta ska framgå också av bestämmelsens formulering föreslår lagutskottet att 1 mom. kompletteras med ordet "särskilt". Samtidigt vill utskottet i alla fall framhålla sin uppfattning att

man bör vara mycket återhållsam med att väga in externa faktorer och att de kan tas fram bara i undantagsfall.

I 2 mom. föreskrivs om de faktorer som ska beaktas när ersättningen för bestående men bestäms. Där sägs att en särskild försämring av den skadelidandes livskvalitet till följd av personskadan kan beaktas som en faktor som höjer ersättningen. Enligt propositionens motivering (s. 41/I) är tillämpningsområdet för denna grund avsett att vara snävt. Vidare nämns det i motiveringen (s. 42/I) att tillämpningen av bestämmelsen inte får leda till ett totalt oförutsägbart ersättningsansvar ur den ersättningsskyldiges synvinkel. Lagutskottet omfattar dessa synpunkter och understryker att det redan av allmänna skadeståndsrättsliga principer följer att ersättningskyldigheten inte får sträcka sig till sådana konsekvenser av en gärning som är oförutsägbara ur skadevållarens synvinkel.

2 d §. I paragrafen föreskrivs om ersättning för kostnader till personer som står nära den som lidit personskada. Till dessa närstående beståes alltså en skälig ersättning för sådana nödvändiga kostnader och inkomstförlust som vården av den skadelidande orsakar dem. Ersättning bestäms också för andra åtgärder som skadan ger anledning till, om de är ägnade att främja tillfrisknandet hos eller rehabiliteringen av den som tillfogats en personskada. Ersättningen betalas högst tills hälsotillståndet hos den som tillfogats personskadan har stabiliserats efter skadefallet. Efter detta betalas ersättning för motsvarande kostnader till den skadelidande själv, om de kan betraktas som nödvändiga sjukvårdskostnader enligt föreslagna 2 § 1 punkten.

Inte minst med hänsyn till sakens karaktär är gränsdragningskriteriet "stabiliserat hälsotillstånd" diffust. Enligt propositionens motivering (s. 44/II) avses med detta den tidpunkt från vilken den skadelidande kan få ersättning för bestående men. I den skadelidandes hälsotillstånd kan då inte längre förväntas någon förändring till det bättre och det finns inte heller några medicinska metoder för att förbättra det. Av motiveringen framgår (s. 34) att denna tidpunkt efter en fysisk

skada i allmänhet infaller senast ett år efter att skadan inträffade och vid rubbningar i den psykiska hälsan i sin tur tidigast två år efter det att rubbningen visat sig. Det kan finnas stora variationer i enskilda fall och därför understryker lagutskottet samtidigt som den omfattar propositionens motivering (s. 44/II) att kriteriet "stabiliserat hälsotillstånd" inte kan tillämpas på ett schablonmässigt sätt utan att tolkningen i oklara fall snarare bör vara flexibel till förmån för den skadelidandes närstående.

4 b §. I paragrafen föreskrivs om ersättning till en närstående till någon som omkommit med anledning av den personskada som dödsfallet orsakat. Enligt bestämmelsen har en närstående rätt till ersättning förutsatt att någons död har vållats uppsåtligen eller av grov oaktsamhet. I motiveringen (s. 51) påpekas att detta villkor avser att hindra att ersättningsskyldigheten utsträcks till sådana följder av den skadevällande gärningen som skadevällaren inte skäligen kan anses ha förutsett. Lagutskottet omfattar denna syn och hänvisar också till sitt uttalande i samband med 5 kap. 2 c § 2 mom.

6 §. Paragrafen gäller rätt för den som utsatts för kränkning till ersättning för lidande som orsakats av kränkningen och om hur storleken på ersättningen ska bestämmas.

Enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. 1 punkt har den rätt till ersättning för lidande som orsakats av en kränkning vars frihet, frid, heder eller privatliv kränkts genom en straffbar handling. I propositionens motivering sägs (s. 52) att bestämmelsen också avses täcka kränkningar av den sexuella självbestämmanderätten, trots att detta rättsobjekt inte nämns särskilt i bestämmelsen. Därmed utgör sexuell självbestämmanderätt i den föreslagna bestämmelsen en underart av den individuella friheten vid sidan av fysisk frihet och fri vilja. Enligt utredning till lagutskottet har det inte heller under den gällande lagens tid rått någon oklarhet om rätten att få ersättning för lidande som orsakats genom sexualbrott, trots att lagen inte särskilt tar upp den sexuella självbestämmanderätten. Med hänsyn till

detta accepterar lagutskottet i detta sammanhang regeringens lösning att inbegripa sexuell självbestämmanderätt i begreppet "frihet".

Kränkning av den sexuella självbestämmanderätten, som våldtäkt, orsakar offret också annan skada än lidande. Därför erinrar lagutskottet att ersättningen för lidande enligt 5 kap. 6 § inte inverkar på offrets rätt att få ersättning också till exempel för immateriell skada på grund av personskada enligt 5 kap. 2 §, när kriterierna väl är uppfyllda.

I föreslagna 6 § 1 mom. 4 punkten föreskrivs att också den vars människovärde har blivit allvarligt kränkt uppsåtligen eller av grov oaktsamhet på ett sätt som kan jämföras med en kränkning enligt 1—3 punkten har rätt till ersättning för lidande. Villkor för att bestämmelsen ska tillämpas är inte att kränkningen har orsakats genom en straffbar handling. Enligt motiveringen (s. 56/II) är syftet att rätten till ersättning ska kunna övervägas utan de begränsningar som den straffrättsliga legalitetsprincipen ställer. Den föreslagna punkten avser att föregripa eventuella framtida situationer som objektivt sett i sak är jämförliga med de handlingar som avses i momentets övriga punkter men som lagstiftaren ännu inte bedömt ur straffrättslig synpunkt. För en sådan "föregripande bestämmelse" talar strävan efter materiell jämlikhet för dem som utsatts för kränkning. Å andra sidan kan det inte undvikas att bestämmelser som avser att föregripa allehanda framtida situationer blir lösa och vaga. I ett principiellt perspektiv är det också viktigt att det i första hand är lagstiftaren som genom utveckling av den behöriga lagstiftningen tar ställning till exempel till sådana nya situationer och problem som den tekniska utvecklingen för med sig. Därför understryker lagutskottet den omständigheten i motiveringen (s. 56/II) att bestämmelsens tillämpningsområde är avsett att vara snävt. Utskottet menar att tillämpningen av bestämmelsen redan av dessa principiella orsaker bör begränsas till sådana nya situationer där en rättvis behandling av den kränkte i relation till de fall som avses i paragrafens övriga punkter objektivt sett nödvändigt kräver det.

Enligt samma paragrafs 2 mom. bestäms ersättningen på grundval av det lidande som kränkningen är ägnad att orsaka med beaktande särskilt av kränkningens art, den kränktes ställning, förhållandet mellan den som gjort sig skyldig till kränkningen och den kränkte samt kränkningens offentlighet.

I detta sammanhang uppmärksammar lagutskottet särskilt att en av grunderna för ersättning är kränkningens offentlighet. I praktiken handlar det närmast om situationer där någons heder eller privatliv kränks genom att ett budskap med kränkande innehåll sprids bland allmänheten. Det är ovedersägligt att om kränkningen kommer till en bred allmänhets kännedom bidrar det vanligen till att öka den kränktes lidande och att det därför är motiverat att beakta offentligheten när ersättningen bestäms. Samtidigt är det enligt utskottets mening viktigt att kränkningens offentlighet inte ges alltför stor tyngd när ersättningen bestäms och att också yttrandefrihetssynpunkter vägs in i bedömningen av kränkningen av en persons heder och integritetsskydd. Inte minst professionella aktörer i mediebranschen ser det som en principiellt viktig utgångspunkt att de i sitt arbete ska kunna förmedla och sprida också sådana budskap som kan vara ogynnsamma för de personer de gäller. Därför bör ersättningen alltid bestämmas utifrån en samlad bedömning av alla dessa synpunkter.

Lagutskottet önskar komplettera propositionens motivering och erinrar om utgångspunkten (s. 57/II) att ersättning för lidande inte ska fastställas exempelvis för att ersättningsskyldigheten ska vara en påföljd av straffkaraktär för den som gjort sig skyldig till kränkningen. Det får inte heller inverka höjande på ersättningen för lidande till den skadelidande en hur stor ersättning som kan bedömas motsvara skadevållarens eventuella ekonomiska nytta och som i ljuset av denna bedömning kan anses inverka på den skadevållande partens beteende i framtiden. Vidare understryker lagutskottet den omständigheten i motiveringen (s. 59/II) att det lidande kränkningen ger upphov till inte utan vidare står i direkt proportion till storleken på den publik som budskapet riktas till. Därmed kan till exempel en

tidnings upplaga inte utgöra den enda schablonmässiga grunden för ersättning, utan det lidande som ett kränkande budskap ger upphov till påverkas också av hur budskapet offentliggörs liksom av om ett massmedium i sin marknadsföring hänvisar till innehållet i ett kränkande budskap. När ersättning bestäms ska det också beaktas till exempel om ett kränkande budskap har spritts vid en tidpunkt eller i en sådan situation eller omgivning att det varit ägnat att orsaka den kränkte exceptionellt kännbart lidande.

Enligt utredning till lagutskottet är avsikten inte att bestämmelsen ska höja de ersättningar som i gällande rättspraxis bestäms för lidande på grund av kränkning av en persons heder eller privatliv. Enligt utskottet är det inte bra om ersättningarna för kränkning av heder och privatliv permanent fastställs till en betydligt högre nivå än ersättningarna för andra skador. Också synpunkterna på yttrandefriheten ovan talar för en viss försiktighet på denna punkt.

2. Lag om ändring av 6 § trafikförsäkringslagen

Ikraftträdandebestämmelsen. Regeringen föreslår att 6 § 2 mom. om ändring av periodiska prestationer i trafikförsäkringslagen ska upphävas. Enligt motiveringen (s. 66/I) ska förutsättningarna för att ändra ersättningen också i fortsättningens bedömas enligt den bestämmelse som föreslås bli upphävd, om ersättningen innan den föreslagna lagen trädde i kraft har dömts ut eller avtalats som periodiska prestationer. Lagutskottet föreslår att ikraftträdandebestämmelsen kompletteras med ett nytt 3 mom. med en sådan övergångsbestämmelse.

4. Lag om ändring av 12 § lagen om ansvar i spårtrafik

Ikraftträdandebestämmelsen. Enligt motiveringen (s. 66/I) ska förutsättningarna för att ändra en ersättning som dömts ut eller avtalats som periodiska prestationer före lagens ikraftträdande också i framtiden bedömas enligt 6 § 2 mom. i trafikförsäkringslagen (279/1959), som föreslås

bli upphävt. Lagutskottet föreslår en övergångsbestämmelse om detta som ett nytt 3 mom. i ikraftträdandebestämmelsen.

5. Lag om delegationen för personskadeärenden

Allmänt. Syftet med lagförslaget är att det i anslutning till justitieministeriet ska inrättas ett nytt organ som genom sin verksamhet främjar en enhetlig rätts- och ersättningspraxis när det gäller ersättning för personskador och lidande. Delegationen ska uppfylla sitt syfte genom att följa upp utvecklingen i rätts- och ersättningspraxis vid ersättning av personskador och lidande. Utifrån den information som delegationen samlar in kan den också ge allmänna rekommendationer med stöd av 5 kap. i skadeståndslagen om storleken på ersättningar för sveda och värk och andra tillfälliga men samt bestående men och lidande. Delegationen kan också ta initiativ i frågor som gäller ersättning av personskador och lidande.

Delegationens uppgifter går främst ut på att samla in och analysera information om ersättning av personskador och att ge allmänna rekommendationer om dem. Den kan inte under några som helst omständigheter ta upp ersättningsfrågor i ett enskilt fall. Regeringen understryker i motiveringen (s. 68/I) också att det inte hör till delegationens uppgifter att ändra rekommendationerna om ersättningsbelopp utifrån sin egen rättspolitiska omvärdering. Därmed har delegationen en uttalat snäv prövningsrätt inom sitt behörighetsområde. Detta lyfter på ett lämpligt sätt fram att domstolarna är oberoende i sina avgöranden. Lagutskottet anser att regeringen i sin proposition lagt fram beaktansvärda argument för inrättande av ett sådant organ som ska ge icke-bindande rekommendationer. Delegationens uppgift är först och främst att samla och

analysera information och därför behöver dess sammansättning enligt utskottets mening inte nödvändigtvis grunda sig på intresserepresentation eller i övrigt vara bredare än vad som föreslagits.

I propositionens motivering (s. 69/II) poängteras att delegationen behöver tillräcklig personal och andra resurser för att sköta sin uppgift. Lagutskottet uppmärksammar att om delegationen lyckas i sin uppgift och befäster sin ställning kan dess rekommendationer om ersättningar, trots att de formellt sett inte är bindande, de facto få en mycket stor betydelse. Då finns det en viss risk för att ersättningspraxis snarare blir schematisk än enhetlig. Enligt utskottets mening är det därför nödvändigt att justitieministeriet gör en bedömning av delegationens verksamhet så fort dess ställning och arbetsmetoder kan anses ha fått tillräckligt starkt fotfäste. Det kunde lämpligen ske efter fem år från det att delegationen inledde sin verksamhet.

1 §. Delegation. I den finska versionen saknas ett ord som utskottet vill lägga till. Ändringen påverkar inte den svenska texten.

5 §. Ikraftträdande (Ny). I propositionen föreslås en onummerad ikraftträdandebestämmelse, vilket inte följer hävdvunnen lagskrivningspraxis i fråga om nya lagförslag. Därför har utskottet gjort den till en 5 §.

Förslag till beslut

Med stöd av det ovan anförda föreslår lagutskottet

att lagförslag 3 godkänns utan ändringar och

att lagförslag 1, 2, 4 och 5 godkänns med följande ändringar:

1.

Lag om ändring av skadeståndslagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i skadeståndslagen av den 31 maj 1974 (412/1974) 5 kap. 4 a § 2 mom., sådant det lyder i lag 61/1999,

ändras 5 kap. 1—4 och 6 § samt 7 kap. 3 § och
fogas till 5 kap. nya 2 a—2 d, 4 b samt 7 och 8 § som följer:

<p>5 kap.</p> <p>Skada som skall ersättas</p> <p>1, 2, 2 a och 2 b § (Som i RP)</p> <p>2 c §</p> <p>Ersättningen för sveda och värk och andra tillfälliga men bestäms med beaktande <i>särskilt</i> av personskadans art och svårighetsgrad, den behandling skadan kräver och behandlingstiden samt menets varaktighet. (2 mom. som i RP)</p>	<p>2 d, 3, 4, 4 b och 6—8 § (Som i RP)</p> <p>7 kap.</p> <p>Särskilda bestämmelser</p> <p>3 § (Som i RP)</p> <p>Ikraftträdandebestämmelsen (Som i RP)</p>
--	--

2.

Lag om ändring av 6 § trafikförsäkringslagen

enlighet med riksdagens beslut
upphävs i trafikförsäkringslagen av den 26 juni 1959 (279/1959) 6 § 2 mom. och
ändras 6 § 1 mom., sådant det lyder i lag 361/1993, som följer:

<p>6 § (Som i RP)</p> <p>Ikraftträdandebestämmelsen (1 och 2 mom. som i RP)</p>	<p><i>På ändring av ersättning som fastställts som periodisk ersättning innan lagen träder i kraft tillämpas 6 § 2 mom. sådant det lyder när denna lag träder i kraft. (Nytt 3 mom.)</i></p>
---	--

4.

Lag**om ändring av 12 § lagen om ansvar i spårtrafik**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 5 februari 1999 om ansvar i spårtrafik (113/1999) 12 § som följer:

12 § (Som i RP)	<i>På ändring av ersättning som fastställts som periodisk ersättning innan lagen träder i kraft tillämpas 6 § 2 mom. i trafikförsäkringslagen (279/1959), som detta moment lyder när denna lag träder i kraft. (Nytt 3 mom.)</i>
Ikraftträdandebestämmelsen (1 och 2 mom. som i RP)	

5.

Lag**om delegationen för personskadeärenden**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 § <i>Delegation</i>	5 § (Ny) <i>Ikraftträdande</i>
(Som i RP. Ändringen påverkar inte den svenska texten.)	<i>Denna lag träder i kraft den 200 . Åtgärder som verkställigheten av lagen förut-sätter får vidtas innan lagen träder i kraft.</i>
2—4 § (Som i RP)	

Helsingfors den 12 maj 2004

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Tuija Brax /gröna
vordf. Susanna Rahkonen /sd
medl. Lasse Hautala /cent (delvis)
Petri Neittaanmäki /cent
Heli Paasio /sd
Lyly Rajala /saml
Jukka Roos /sd

Tero Rönni /sd
Petri Salo /saml
Pertti Salovaara /cent
Minna Sirnö /vänst
Timo Soini /saf
ers. Markus Mustajärvi /vänst (delvis)
Aila Paloniemi /cent (delvis).

Sekreterare var

utskottsråd Risto Eerola.